J. Mačernis

Paslaptingoji Rykštė

J. Mačernis

PASLAPTINGOJI RYKŠTĖ

Tik atsitiktinumai ar baudžianti Dievo ranka?

MARIJONŲ KONGREGACIJOS LEIDINYS

1935 MARIJAMPOLĖ 1935

NIHIL OBSTAT

Sacerdos J. Stakauskas M.I.C.

Censor librorum

Mariampoli 1935. VII. 31.

Nr. 1927.

IMPRIMATUR

Vilkaviškis die 14 mensis

Augusti 1935 a.

† Antonius Eppus

L. S.

* * *

Mes tikime, kad nė vienas plaukas nenukrinta nuo mūsų galvos be Dievo valios. Dievas rūpinasi visais ir kiekvienu žmogumi. Tą maloningąjį Dievo apvaizdos rūpinimąsi mumis vaizduoja šv. Raštas gražiais palyginimais: apie lauko lelijas, kurios nė sėja, nė verpia, apie mažą paukštelį — žvirblį, kurio dienos taip pat Dievo žinioje yra. Juo labiau, žinoma, Dievas rūpinasi žmonėmis.

Užtat Napoleonas I yra pasakęs, kad „atsitiktinumas yra kvailių Dievas". Kaip toliau matysime, Napoleono gyvenime kaip sykis ryškiausiai pasitvirtino šito posakio teisingumas.

Kasdieniniame gyvenime dažnai atsitinka tokių dalykų, kurie pirštu prikišamai parodo, kad žmogaus gyvenimas yra valdomas ir tvarkomas iš aukščiau, bet ne kažkokio ten aklo atsitiktinumo ar supuolimo.

Ką reiškia aklas atsitiktinumas?

Sakysime, nuėjęs į spaustuvę paėmiau saują raidžių ir ją bėriau ant žemės taip, kaip sėjėjas grūdus sėja. Tegu arčiausiai prie manęs nukrito raidė „D". Kodėl taip įvyko? Atsakysite — atsitiktinai. Tikrumoje tas žodis turėtų pridengti mūsų nežinojimą kas link raidžių pasiskirstymo saujoje jų lyginamąjį svorį ir todėl nelygų į jas išcentrinės jėgos veikimą. Bet jeigu taip pakartotinai mėtysiu raides ir jos iškris tokioje tvarkoje, kad sudarys šitokį sakinį: „Dievas mane sutvėrė", tad ar besakys kas, kad tai įvyko per aklą atsitiktinumą?

O gyvenime juk neretai atsitinka tokių sudėtingų susipynusių įvykių, kurių gilus prasmingumas tuojau krinta į akis taip, kad norėti išaiškinti tokius atvejus per „atsitiktinumą" yra tikrai jau perdaug neprotinga.

Apie tokius atsitikimus iš savo arba apylinkės gyvenimo, storus veikalus yra parašę Alban Stolz, Görres, Keller ir kiti. Tokių atsitikimų didelis gausumas turėtų paveikti kad ir į la-

bai skeptišką žmogų, tai yra tokį, kurs užsispyręs norėtų laikytis nuomonės, kad gyvenimas yra chaotiškų netvarkingų jėgų žaidimas.

Iš didelės daugybės užrašytų atsitikimų čia paduosime tik po kelis: pradžioje iš privataus gyvenimo, o paskui ir iš viešosios istorijos.

Aprašomieji atsitikimai daugiausia yra paimti iš istorijos daktaro Hugo Schnell knygutės: „Zufall oder Fügung“ (München, Verlag Zeichenrng).

I. Baudžianti atsitikimai atskirų bedievių gyvenime už tikybinį akiplėšiškumą

1878 m. Bonno miesto (Vokietijoje) gyventojus labai sujaudino nepaprastas atsitikimas. Viena to miesto švietimo draugija sekmadienį prieš užgavėnes suruošė Bažnyčią pajuokiantį vaidinimą „Popiežiaus rinkimai". Tyčiotasi buvo labai begėdiškai. Vyno butelis turėjo atvaizduoti Šv. Dvasią. Profesorių Obernierą išrinko „popiežium". Jeigu tik tas vienas profesorius greit po to tebūtų miręs skilvio vėžiu, tad gal dar galima būtų kalbėti apie atsitiktinumą. Bet visus to spektaklio dalyvius neužilgio ištiko didelės nelaimės. Spektaklio ruošėjas susirgo džiova. Kitas dalyvis veik toje pat išniekinimo vietoje krito negyvas, ir jo lavonas buvo parneštas namo. Trečią rado nebegyvą gulintį drauge su savo šunimi prieš savo namų duris. Ketvirtą visiškai suparaližiavo. Vienas

spektaklio dalyvis valdininkas eidamas gatve krito negyvas. Trys kiti dalyviai pateko į dideles skolas, į varžytines ir net į kalėjimą. Šito įvykio boniečiai ilgai neužmiršo.

Vienas keleivis prašė geležinkelio konduktoriaus, kad atvykęs į miestą jis atliktų už jį vieną reikalą. Atsisveikindams keleivis jam pasakė: „Tad iki pasimatymo poryt, jeigu taip Dievas nori". Konduktorius iš to pasityčiojo sakydamas: „Ar Dievas nori, ar nenori, vistiek". Dieną po to įvyko traukinio katastrofa, minėtą konduktorių rado negyvą ir baisiai sužalotą, jo liežuvis ir apatinė burnos dalis buvo nutraukti. Tai įvyko ir paliudyta 1884 m.

Tais pat metais sausio 14 d. stalius Lenel Tomas Colemanso viešbutyje būriui savo bendraminčių suruošė pietus, per kuriuos tyčiotasi iš religijos ir piktžodžiauta. Bendram juokui pritariant buvo net sukalbėta „piktžodžiavimo malda". Vienas iš dalyvių, suskaitęs svečius ir radęs jų 13, pareiškė, kad jie gali atvaizduoti pasku-

tinę vakarienę. Tą mintį pagavo pietų rengėjas, pritardamas burnojo — ir čia pat krito kaip negyvas. Naktį jis mirė su baisiai iškreiptu veidu.

Prancūzų bedievį Renaną, kurs daug rašė prieš Kristų ir Bažnyčią, paskiau ištiko abiejų rankų paralyžius taip, kad jis ne tik negalėjo rašyti, bet ir valgyti jam turėjo kiti paduoti.

1889 m. Neustadte pas Waldnaabą Oberpfalze įvyko, vietos žmones labai sujaudinęs, šitoks atsitikimas: Dievo Kūno iškilmių metu 3 vyrukai visaip tyčiojosi iš Kristaus ir procesijos. Vienas geležinkelietis juos subarė. Į tai vienas iš jų atsikirto piktžodžiaudamas. Pirmą valandą užėjo smarki audra. Tie trys vyrai subėgo į stoties išeinamąją vietą pasislėpti nuo lietaus. Vos jie tenai įėjo, žaibas trenkė į ją ir užmušė didžiausį piktžodžiautoją.

Skaudūs atsitikimai su pasikėsintojais prieš bažnytinę valdžią

Čekoslovakijos bažnytkaimy Habakladran klebonas Isfried savo pamoks-

lu pakartotinai ragino parapijiečius taisytis ir labiau paisyti Dievo ir jo įsakymų. Po pamokslo vyrai keliese susibūrę tyčiojosi iš kunigo sakydami, kad jis reiktų gerai apkulti. Vakare susirinkę smuklėje jie tarėsi, kaip čia „pamokyti" kunigą. Smuklės savininkas jiems tarė: „Vyrai, bus nepadoru, kad jūs miestely sumušite kunigą. Geriau tą padarykite štai kaip: aš apsimesiu ligoniu, atsigulsiu į lovą ir iškviesiu kleboną. Kada kunigas ateis čia į kambarį, tada jūs galėsit pasielgti su juo kaip tinkami".

Šis nedoras pasiūlymas buvo su džiaugsmu priimtas. Šeimininkas atsigula į lovą, šaukiamas kunigas ateina su Švenčiausiuoju. Jis prieina prie lovos, pažiūri į smuklininką, bet tuoj pat atsigręžęs į susirinkusius sako: „Kam jūs mane šaukėt, juk ligonis jau miręs". Ir koks buvo nustebimas, kada susirinkusieji įsitikino, kad ištikrųjų taip. Šio staigaus Dievo teismo, kaip perkūno trenkti sujaudinti visi greit išbėgiojo.

Prieš kurį laiką Brazilijoje Minas

Geraes valstybėje atsitiko panašus dalykas. Minas Geraes klebonas pabarė vieno stambaus dvarininko dukterį, kam ji į bažnyčią atėjo nepadoriai apsidariusi. Mergaitė pasiskundė tėvui. Supykęs tėvas kitą sekmadienį pasiuntė dukterį į bažnyčią dar nepadoriau aprengęs. Klebonas nepraleido ir šį kartą nesubaręs. Šėldamas dėl to tėvas pasišaukė vieną tarną ir liepė jam pakviesti kleboną prie ligonio, o kitus du bernus pasiuntė jis pasislėpti krūmuose prie kelio, kad jie sumuštų kleboną, kada šis grįš iš dvaro. Atvažiuojančio kunigo išėjo pasitikti dvarininko žmona ir duktė. Jos rodė dirbtiną gailestį ir susirūpinimą dėl šeimynos galvos tariamo staigaus susirgimo. Klebonas įėjo į kambarį, prisiartino prie lovos, bet tuojau pašaukė abi moteriškes išmėtinėdamas joms, kad pervėlai pakvietė kunigą: dvarininkas iš tikro buvo miręs. Galime įsivaizduoti išgąstį motinos ir dukters, kurias palietė Dievo bausmė. Ir jos prisipažino prie savo nusikaltimo.

Nelaimingi atsitikimai su Bažnyčios atstovų niekintojais

Vienas atsitarnavęs karys savo įdomioje knygoje „Patyrimai iš vieno atsivertėlio gyvenimo" aprašo iš savo gyvenimo štai kokį atsitikimą: „Mano kapitonas buvo nuoširdus, linksmas ir dėl savo būdo mylimas karininkas. Jis buvo krikštytas katalikas, nevedęs ir tarnavo nuo mažų dienų. Deja, jis buvo smarkus savo Bažnyčios priešas ir kažkodėl labai nekentė kunigų. Jis girdavosi, kad nuo senų laikų nebeina prie šv. Sakramentų. Vieną kartą kariuomenės būrys ėjo į šaudymo pratybas. Pro šalį ėjo vietos vikaras. Pamatęs kunigą mūsų kapitonas labai susierzino. Jis plūdo, kam protestantų mieste katalikų kunigams leidžiama vaikščioti kunigiškuose rūbuose. Įstatymai ir policija turėtų tokius dalykus sudrausti. Susitikimas su kunigu jam sugadinąs visą dieną.

Viršila, geras katalikas, prašė kapitoną, kad jis bent prie kareivių nekalbėtų taip apie jų dvasininkus. Dėl šitų viršilos žodžių kapitonas dar labiau

susierzino ir tarp kitko pasakė, kad pirmam sutiktam kunigui jis kardu norėtų pradurti pilvą. Tai sakydamas didesniam įspūdžiui jis parodė ir dūrimo vietą. Girdėdamas tai vienas kariškis neiškentė neatsiliepęs: „Ponas kapitone, gali ateiti laikas, kad Tamsta džiaugsies, jeigu galėsi dar sulaukti kunigo patarnavimo!" — „To neatsitiks!" atsakė kapitonas: „Nuo to aš noriu būti apsaugotas".

Būrys marširavo didžiąja alėja. Vos 150 žingsnių mes nuėjome nuo tos vietos, kur kapitonas pasakė baisiuosius žodžius, kaip jis pajuto baisų dūrimą viduriuose. Didelis skausmas privertė jį pasišalinti nuo būrio. Pasišalindamas jis įsakė savo pavaduotojui po šaudymo duoti jam raportą. Bet to jau negalėjome įvykinti. Kapitonas bėgo į namus, tarsi kokių nematomų esybių genamas. Dar iš tolo jis šaukė savo tarnui: „Jonai, skubėk kiek tik gali ir atvesk man katalikų kunigą. Tegul jis pasiima viską, kas reikalinga prie ligonio. Tik skubėk, kiek gali!" — Tarnas norėjo tai įvykinti, bet

tuo pat momentu kapitonas, baisiai sušukdamas, krito negyvas".

1870 m. Vokietijoje pradėta smarkiai persekioti katalikų Bažnyčia. Apie tai rašė viso pasaulio laikraščiai, ir visur kalbėta apie tą persekiojimą. Kartą apie tai kalbėjosi ir Mac Cormicho fabriko Chicagoje darbininkai. Vienas iš jų tarė: „Aš dabar norėčiau būti Vokietijoje, kad galėčiau visiems kunigams nupiauti galvas". Greit po to tas darbininkas priėjo prie šachtos, kuria buvo keliama į viršų geležis, įkišo tenai galvą kažko pažiūrėti. Bet netauktai buvo paleista žemyn šachtos dėžė ir vienu akimirksniu nukirto jam galvą. Darbininkai negalėjo atsistebėti, kaip greit įvyko jam tai, ko jis linkėjo kitiems.

Nelaimingi atsitikimai su burnotojais Kristaus kryžiui ir kitoms šventenybėms

Vieną dieną automobiliu atvažiuoja į Limpijos bažnyčią viena ponų šeimyna. Ponams nuėjus bažnyčion, šoferis visaip iškoneveikė Limpijos ste-

buklus, girdi, jis visai netikįs. Iš bažnyčios sugrįžę šeimininkai vos privertė jį nueiti bažnyčion. Įėjęs jis išdidžiai atsistojo prieš altorių ir su pašaipa žiūrėjo į Prikryžiuotąjį. Tik staiga išgąstingai surinka: „Pasigailėk manęs!" ir mirtinai išbalęs krinta žemėn. Kristaus vienas žvilgsnis parbloškė jį taip, kad ir atsikelti negalėjo. Teko jį nunešti į automobilį, o šoferiauti turėjo pats savininkas.

Vienas šoferis stovėdamas prieš Limpijos stebuklingą kryžių tyčiojosi iš Išganytojaus ir sakė savo draugams: „Kristus atveria burną, nes jis nori pyrago valgyti". Čia jis paima pyrago gabalėlį ir ruošiasi mesti į Prikryžiuotąjį, kuris čia atveria burną, čia vėl uždaro. Bet tuo pat akimirksniu jo ranka sustingsta, tarsi suakmenėja, o patsai mirtinai suserga ir po 2 dienų miršta. Klebonas, kurs nelaimingajam suteikė paskutinius sakramentus, liudija šio fakto tikrumą.

„M. L." rašo, jog Bačiūnų dvare Šiaulių apskr. elektros stoties mašinistas Jonas T-lys pernai pelenų dieną,

kai visi katalikai pasninkauja, užsigeidė per pietus valgyti jautienos. Godžiai berydamas, paspringo, ėmė dusti. Jo draugas pakvietė žmones gelbėti. Nieko nepadėjo. Pasninką laužęs J. T. kiek pasikamavo ir mirė. Gydytojas padaręs skrodimą, širdį rado tvarkoj, bet iš gerklės išėmė didelį jautienos gabalą. Jam išmušė amžinybės valanda draudžiamoj dienoje pasninką belaužant.

Mokytasis kardinolas Bellarminas, kurį neseniai paskelbė šventuoju, mėgdavo pasakoti šį atsitikimą. 1561 m. po Velykų pirmadienį Olandijoje Nymvegeno klebonas kun. Antanas Worst po pamaldų buvo iškviestas prie ligonio. Jam reikėjo praeiti pro vieną smuklę, kur 2 vaikėzai žaidė kiaušiniais. Kunigui ateinant, vienas iš jų, karštas kalvinistas, sušuko: „Aš greičiau prarysiu šitą nuluptą kietą kiaušinį, negu jūsų ligonis prarys jūsų stabą!“ (Taip biauriai tada protestantai vadindavo Išganytoją Eucharistijoje). Katalikus, lydėjusius kunigą, šiurpas ėmė girdint tą piktžodžiavimą, bet bu-

vo lemta greit jiems ir bausmę pamatyti. Išdykėlio burnotojo gerklėje įstrigo kiaušinis, nors ir kaip stengėsi jį nuryti. Pradejo dusti ir raitėsi didelių skausmų suimtas. Taip ir mirė nelaimingasis.

1931 m. išleistoje knygoje „Beispielen aus dem Leben" Dr. Klemens Oberhammer aprašo tokį atsitikimą. 1930 m. vieno ketvirtadienio rytą, trys minutės prieš dešimtą valandą Kruppo fabrike Essene vienas darbininkas baisiai plūdo Dievą, Bažnyčią ir visas šventenybes. Jis sakėsi norėtų, kad kas surinktų visus kunigus, surištų juos stora viela ir į tą vielą paleistų stiprią elektros srovę, kad jie visi nudvėstų.

Ateinantį ketvirtadienį, vėl 3 minutes prieš 10 val. darbininkai, kurie pirmiau buvo girdėję minėtas pliauškynes, išgirdo staigų riksmą. Subėgę, jie rado negyvą minėtą burnotoją, įsipynusį į dinamo mašinos vielas.

Atsitikimai gyvenime tų, kurie tyčiojasi iš šventųjų

Vadinamam Belgijos Liurde - Oosta-

kree įvyko toksai dalykas: Keli netikėliai vaikėzai nuvyko į tą stebuklingą vietą pasityčioti iš stebuklų ir iš Šv. Marijos. Vienas iš jų apsimetė aklas, o kiti jį vedė prie grotos, kur jis plovė grotos vandeniu savo sveikas akis, tarsi ir jis norėtų pagyti. Kiti juokdamiesi jo klausė: „Ei, ar tu vis dar nematai?“ Bet pasirodė dideliam jų nustebimui, kad jų draugas tikrai apako ir visiškai nieko nebematė.

Porto mieste šv. Pranciškaus vienuolyną norėta perdirbti į šiaip valdišką trobesį ir jį sujungti su birža. Tame užgrobtame vienuolyne tebebuvo altorius su brangiu ir labai garbinamu Šv. Marijos paveikslu. Vienas valdininkas liepė darbininkams sumušti tą altorių, ir toje vietoje padaryti duris. Darbininkai atsisakė griauti altorių. Valdininkas išbarė darbininkus, vadindamas juos prietaringais bailiais, paėmė iš vieno darbininko kūjį, ir užsimojęs drožė juo į Šv. Marijos krūtinę. Bet tuo pat momentu, baisiai suklikęs, jis griuvo vietoje. Nuo tada jis paliko aklas iki pat mirties.

Per prancūzų revoliuciją 1793 m. vienas maištininkas Bugey mieste įsibrovė į šv. Germano bažnyčią ir norėjo sudaužyti Kristaus ir šventųjų statulas ir paveikslus. Iš abiejų altoriaus pusių stovėjo angelų statulos. Jis jas sumušė plaktuku ir išdūrė akis taip, kad paliko tik tuščios biaurios skylės. Po 4 metų jis vedė. Jo pirmas vaikas buvo aklas ir beprotis. Po dviejų metų gimė kitas vaikas irgi aklas. Kada jis pakeldavo blakstienas, vietoje akių matėsi tik tuščios duobelės.

Atsitikimai neteisingai prisiekusiųjų gyvenime

Grafas Rudolf von Rheinfelden, pakeldamas savo dešinę ranką, padarė neteisingą priesaiką imperatoriaus Henricho V akyse. Pirmame po to mūšyje jam tą ranką nukirto. Paskiau vyskupų ir kunigaikščių susirinkime rodydamas savo nukirstos rankos galą jis pareiškė: „Kadangi aš su šita ranka padariau neteisingą priesaiką, tad ir sulaukiau visai užsipelnyto atlyginimo".

Regensburge prieš teismą moteriškė neteisinga priesaika stengėsi išgelbėti savo vyrą. Tarp kitko ji sakė: „Jeigu mano priesaika yra neteisinga, tegu aš sveika nepareisiu į namus“. Tai pasakiusi ji tuojau apmirė ir po kelių dienų jau buvo šaltas lavonas.

1860 m. spalių 27 d. Straubinge Bavarijoje kaimietis pardavė pirkliui prekių už 2000 guldenų. Atlikus visus formalumus pirkliui užėjo pikta mintis apgaut kaimietį ir nebemokėti jam tų 2000 guldenų. Išsigindamas tos skolos pirklys dar veidmainingai prisiekdinėjo: „Tegul Dievas mane nubaudžia, jeigu aš tau esu kaltas bent vieną helerį!“ Ištaręs paskutinį žodį, jis krito vietoje negyvas.

II. Atsitikimai pasaulinėje istorijoje

Net nekatalikas Schilleris yra pasakęs, kad istorijos eigoje aiškiai matosi Dievo ranka, ir kad pasaulio istorija yra drauge ir pasaulio teismas. Tik, gaila, istorijos vadovėliai daugiausiai yra persunkti ne Kristaus dvasia, bet lėkšto materializmo dvasia.

Krikščionies akimis pažiūrėjęs į istoriją, lengvai pastebėsi tokių dalykų, kurie verčia žmogų susimąstyti.

Nemažai istorijos tyrinėtojų ir protestantų pastoriai gerokai padirbėjo beieškodami atsitikimų, kad katalikų kunigai būtų išdavę išpažinties paslaptį. Bet iki šiol nė vieno tokio atsitikimo negalėjo surasti.

Keli nedori popiežiai gerokai pakenkė *popiežių autoritetui, o tačiau* šv. Petro sostas nepajudinamas, kai tuo tarpu viena valstybė po kitos griūva. Tas rodo, kad Dievas globoja

savo Bažnyčią nepaliaujamai per visus laikus.

Iš didelės daugybės istorinių įvykių, kurie verčia susimąstyti, čionai paduosiu tik keletą.

Įdomu yra peržvelgti likimą tų valdovų, kurie persekiojo Bažnyčią. Jeigu baisi mirtis tik pavienius iš jų būtų ištikusi, tad gal dar galėtume kalbėti apie atsitiktinumą. Bet kada ištisų šimtmečių bėgyje matome vis tą pat besikartojant, tad tas jau sunku išaiškinti tuščiu atsitiktinumu. Ypatingai kas persekiojo Kristaus vietininką, tas iki savo gyvenimo galo negalėjo išlikti savo aukštoje vietoje, o nemaža iš jų net ir baisios mirties sulaukė. Kiekvienas istorijos šimtmetis duoda tam pavyzdžių.

Nuo Nerono iki Julijono Atpuolėlio buvo 18 Romos imperatorių atvirų priešų ir persekiotojų Bažnyčios, ir ypatingai popiežių. Iš tų imperatorių 4 baigė savižudybe, devynius kiti nužudė, penki susilaukė šiaip baisios mirties.

Neronas, kurs liepė prikryžiuoti šv. Petrą, neviltyje pats sau galą pasidarė; Maksimilijanas Herkuleus pasismaugė save virve; Aurelius ir Hadrijanas nusižudė badu. Domicijanas, Julius, Maksiminas, Aurelijanas, Gallus ir Volusijanas, kurs popiežių šv. Kornelijų ištrėmė į Civitą Vecchią, visi jie saviškių buvo išduoti ir nužudyti. Decijus krito mūšyje; Licinas, Konstantinui liepiant buvo pasmaugtas; Valerijanas prieš mirtį gavo iškęsti didelį pažeminimą: atsigulęs ant žemės jis turėjo tarnauti kaipo kaladė persų karaliui Šaporui kojoms pasidėti. Paskiau jis negarbingai žuvo. Trajanas, kurs ištrėmė šv. Klemensą, matyt, buvo nunuodytas. Dioklecijanas, šėldamas, kad negali išnaikinti katalikų, užduso karštyje. Severą pribaigė nusiminimas. Galerą ir Maksiminą dar gyvus suėdė kirminai. Į Julijoną Atpuolėlį nežinoma ranka paleido strėlę ir jis mirė skaudžia mirtimi.

Iš vėlesnių šimtmečių paminėsime imperatorių Konstantiną, kurs į Trakiją ištrėmė popiežių Liberijų. Jis ta-

po savo dvariškių žaislu ir būdamas jau ant bedugnės krašto staiga mirė. Rytų imperijos valdovas Anastazijus I, kurs tarp kitko iškoliojo popiežiaus pasiuntinį, žaibo buvo nutrenktas. Imperatorius Konstancas II kankino ir ištrėmė popiežių Martiną; 668 m. jis buvo žiauriai nužudytas. Imperatorius Justinijanas buvo didelis popiežiaus Sergijaus priešas. Pavaldiniai sukilo prieš jį, nuvertė nuo sosto, nupiovė jam nosį ir ištrėmė.

Toliau skleisdami istorijos lapus rasime vis tą patį: Spoleto herc. Lambert tiek spaudė popiežių Joną VIII, iki šis gavo bėgti į Prancūziją. Bet greit po to ir patsai hercogas buvo išvytas iš savo krašto. Dešimtojo šimtmečio gale Krescencijus sukurstė Romoje maištą ir patsai norėjo užsidėti sau tiarą, bet prie imperatoriaus Otto III jis buvo pakartas Romoje ant Angelo Pilies mūrų. Cola Rienzi 1354 m. užgrobė popiežiaus valstybę, bet greit žmonės jį išvijo iš miesto, o vienas tarnas jį nudūrė. Romėnai jo kruviną lavoną pakorė. Imperatorius Henri-

kas V persekiojo popiežių Paskalį II. Bet už tat visas jo gyvenimas pilnas nelaimių ir nepasisekimų. Jo nedoras sūnus mirė nuo maro. Fridrikas II tyčiojosi iš popiežiaus ir atėmė iš jo kelis miestus. Bet paskiau jis buvo nuverstas nuo sosto ir, matyt, nunuodytas.

Tą pat matome ir Prancūzijoje bei Anglijoje. Prancūzijos karalius Pilypas Gražusis buvo popiežiaus Bonifaco VIII priešas. 47 m. amžiaus jis krito nuo arklio ir užsimušė.

Svarbiausias kaltininkas vienuolynų panaikinimo Anglijoje ir naujosios anglikonų sektos generalvikaras buvo Tomas Kromvelis. Tačiau 1540 m. tas galiūnas pateko į kalėjimą, apkaltintas valstybės išdavimu. Liepos 28 d. jam nukirto galvą. Atskalūnas Canterbury vyskupas Cranmer, griovėjas vienuolynų mokyklų Anglijoje 1556 m. kovo 21 d. buvo sudegintas.

Napoleonas I laikė penkerius metus nelaisvėje popiežių Pijų VII. Lygiai penkerius metus gavo paskiau ir Napoleonas išbūti ištremtas ir uždarytas

negyvenamoj šv. Elenos saloj. Pijus VII vėliau triumfališkai sugrįžo į Romą, Napoleonas gi mirė ištrėmime apleistas. Po mirties gydytojai išėmė jo širdį, bet žiūrkės ją apgraužė. Prie skrodimo dalyvavęs gydytojas d-ras Mitchell paliudijo, kad naktį žiurkė suėdė pusę Napoleono širdies.

Tuose pat rūmuose, kuriuose jis diktavo popiežiui įsakymus, paskiau jis pats turėjo pasirašyti savo atsisakymą nuo sosto. Tame pat kambary, kur jis išplėšė iš popiežiaus jo nuosavybę, mirė jo sūnus, kurs niekad nebuvo užžengęs ant sosto.

Italijos karališkoji šeima atsilankė Vienoje pas Austrijos karalių, tačiau Austrijos imperatorius atsisakė atsilankyti pas Italijos karalių dėl popiežiaus valstybės užėmimo. Imperatorienė atvirai parašė savo seseriai, kad iki tol sunkiai nukentėjo visi, kurie šiaip ar taip skriaudė popiežių ir varžė jo laisvę. Aprašiusi tam laiške, kaip Napoleonas I persekiojo popiežių, imperatorienė toliau taip rašo:

„Žinomas yra daiktas, kad popiežius paskiau sugrįžo į Romą, Napoleonas gi buvo ištremtas pradžioje į Elbos salą, paskui gi į šv. Elenos salą. O jo sūnus, tas nelaimingasis Romos karalius! Jis mirė kaip tik šioje vietoje, kur aš rašau. 1832 m. liepos 22 d. 5 val. jis mirė Schönbrunno rūmuose kaip tik tam pačiam kambary, kur gyveno jo tėvas pasiekęs galybės aukštumą, tuose pat rūmuose, kur 1809 m. geg. 17 d. puikybės ir pykčio apakintas Napoleonas I išleido įstatymą, kuriuo išplėšiama popiežiui valstybė ir patsai Napoleonas paskelbiamas Romos viešpačiu. Viso to aš negaliu be susijaudinimo prisiminti. Aš žinau, kad kai kurie politikai dėl to tik juokiasi ir vadina tai atsitiktinumu, bet mano miela sesele Margarita, toksai nelaimingas „atsitiktinumas" mūsų dienomis vėl pasikartojo".

Toliau imperatorienė aprašo Napoleono III elgesį su popiežium ir apverktiną likimą, kurio susilaukė tas Napoleonas ir visa jo šeima.

1860 m. rugsėjo 2 d. Napoleonas III tarėsi su Italijos karaliaus Viktoro Emanuelio ministeriu Farini, kaip užgrobti Bažnyčios valstybę. Lygiai po dešimties metų, 1870 m. rugsėjo 2 d. Napoleonas III drauge su savo armija pateko į vokiečių nelaisvę. Tą pačią dieną, kurią jis išdavė popiežių italų revoliucijonieriams ir liepė iškelti Bažnyčios valstybėje Prancūzijos vėliavą, prancūzai pralošė pirmą savo mūšį su vokiečiais.

Dar tebebūdamas Imolos vyskupu popiežius Pijus IX išgelbėjo Napoleoną III nuo mirties. Bet nežiūrint to, Napoleonas III jį skriaudė. 1864 m. sudarė jis su Italija negarbingą ir nedorą sutartį. Bet po 6 metų prancūzai turėjo apleisti Romą 1870 m. liepos 31 d. Jo sūnus negarbingai baigė savo dienas. Nepasiekęs jokios aukštesnės vietos, jis žuvo Afrikoje nuo 17 peilių dūrių ir laukinių žmonių buvo net išvilktas iš drabužių.

Ir tarsi kad dar ryškiau parodžius, jog čia esama ne kokio atsitiktinumo, Dievas tuo pat laiku (1859 m.) pada-

rė Eucharistijos stebuklus Brigne-aux-Boix miestely pas Sedaną, kur po 10 metų turėjo būti sutriuškinta Napoleono galybė. (Tai aprašyta knygelėje: „Kristus tikrai gyvena tarp mūsų"). „Konnersreuter Sonntagsblatt", aprašydamas šį stebuklą, kreipia dėmesį į nuostabų jo sąryšį su keliais istoriniais įvykiais. Pirmas iš Ostijos kraujo tekėjimas įvyko kaip tik tą dieną, kada Napoleonas III parlamente gana aiškiai pareiškė savo prieš popiežių nusistatymą. Paskutinis stebuklas (geg. 15 d.) įvyko tą dieną, kada sąjungininkų kariuomenei buvo perskaitytas pirmas Napoleono III įsakymas. Praėjo kiek laiko ir sumuštasis pas Sedaną Napoleonas buvo paimtas nelaisvėn ir pravežtas kaip tik Brigne -aux-Boix keliu.

Ir jo padėjėjams Bažnyčios persekiojimo darbe nekaip teišėjo. Pavyzdžiui, jo švogeris Joachimas Murat įsibrovė į Bažnyčios valstybę. Po trijų mėnesių jis buvo nušautas.

Bedievių spaudos piktžodžiavimas ir Mesinos miesto baisus sugriuvimas

Labai nuostabios yra aplinkybės paskutinio žemės drebėjimo Mesinoje 1908 m. Daugiau kaip 120 m. tas miestas nebebuvo liestas žemės drebėjimo. Žmonės čia jautėsi saugiai, ir statė didelius aukštus mūrinius namus. Per pat Kalėdas 1908 m. vienas Mesinos socialdemokratų laikraštis įvairiai pasityčiodamas iš Dievo, tarp kitko rašė, kad Dievas neturįs galybės padaryti žemės drebėjimą. Šitas blevizgų straipsnis daug kur buvo priklijuotas prie viešųjų reklamų stulpų ir minios žmonių jį skaitė. Straipsnis buvo baigiamas žodžiais: „Ei, Kūdikėlį Jėzau, jeigu Tu gali, tad pagaliau atsiųsk mums žemės drebėjimą!"

Tai buvo atspausdinta 1908 m. gruodžio 26 d., ir jau pora dienų po to Mesiną ištiko toksai baisus žemės drebėjimas, kokio tas miestas dar niekad nebuvo matęs. Per kelias minutes žuvo 60.000 žmonių, kas sudaro trečdalį visų miesto gyventojų. Miestas

buvo visiškai sunaikintas. Daug žmonių paskiau paliudijo, kad iš griuvėsių krūvų kyšojo į viršų nesugriuvę afišų stulpai su tuo biauriuoju blevizgų laikraščiu ir aiškiai matomu sakiniu: „Ei, kūdikėli, Jėzau, jeigu Tu gali, atsiųsk mums pagaliau žemės drebėjimą!"

Čia ne vienas gali pasakyti, kaip tad Dievas taip baisiai baudžia ištisą didelį miestą už vieno kito redaktoriaus nusikaltimą. Bet ar tikrai už vieno redaktoriaus nusikaltimą? Ar tas redaktorius būtų galėjęs leisti savo biaurųjį laikraštį, jeigu tūkstančiai, o gal ir dešimtys tūkstančių šeimynų tėvų savo skatikais prenumeruojant ar perkant tą laikraštį nebūtų jį palaikę. Tie tūkstančiai yra kalti, kad tos biaurios blevizgos galėjo pasirodyti, tūkstančiai piliečių yra kalti, kad jie tuos biaurius plakatus laikė ant viešųjų miesto stulpų kelias dienas, tūkstančiai yra kalti, kad jie viešai neparodė socializmo bedievybės paniekinimo ir tuo būdu nesulaikė nesubrendusio jaunimo nuo patekimo į negarbingas bedievių pinkles.

Netikėtas Titaniko laivo nuskendimas

Nemažiau įdomus yra ir didžiojo garlaivio „Titaniko“ žuvimas. Dėl garlaivio žuvimo buvo užvesta didelė byla, stropus viso dalyko tardymas, kurio aktuose liko užfiksuoti dideli piktžodžiavimai prieš Dievą. Dar prieš garlaivio išplaukimą vienas garlaivio valdininkas katalikas iš Dublino parašė savo tėvams, kokiais nevalyvais burnojimais yra išrašytos laivo sienos: Pavyzdžiui, buvo ir toksai užrašas. „Net patsai Kristus jo negali nuskandinti“. Žemiau vandens linijos metro didumo raidėmis buvo užrašyta: „No God — No Pope“ (mums nereikia nė Dievo, nė popiežiaus). Ant kito laivo šono buvo užrašas: „Nė žemės, nė dangaus galybės negali mus nuskandinti“.

Tokių pat bedieviškų pažiūrų buvo ir laivo kapitonas. Dar per paskutinius užkandžius, kuriuos jis davė savo svečiams, pakartojo jis, visiems karštai pritariant, panašius pasipūtimo iš-

koneveikiančius žodžius, ir nežiūrint miglos ir galimų ledų kalnų pavojaus davė įsakymą važiuoti pirmyn pilnu garu. Bet štai ir įvyko taip labai nesitikimoji galimybė: baltąjį sekmadienį 1912 m. šitą moderniškiausį garlaivį milžiną perskrodė ledo kalnas ir sakoma per tą vietą, kur buvo užrašyti žodžiai: „No God — No Pope". Nieko negelbėjo ir laivo padalinimas į daugelį hermetiškai (tai yra vandenį nepraleidžiančiai) atskirtų dalių. Laivas greit skendo, ir iš 1800 keliautojų tik apie 700 beišgelbėjo.

Įsigykite šias Marijonų išleistas knygas

Arso klebonas. Išvertė *J. Vaišnora, MIC.* 205 pusl. Kaina 1,50 lt. Čia aprašyta šv. Jono Viannėy gyvenimas.

Mažoji paslaptis. Išvertė *A. Mikonis.* Antrasis leidimas. 78 pusl. Kaina 50 ct. Knygelė skiriama pasaulininkų apaštalavimui.

Šv. Tomas Morus Anglijos kankinys. Parašė *A. Tyruolis.* 32 pusl. Kaina 20 ct.

Švč. P. Marijos apsireiškimai Liurde. Parašė *Vysk. P. Būčys, MIC.* Antrasis leidimas. 420 pusl. Kaina 4 lt. kietais viršeliais ir 3 lt. plonais.

Giesmynas. *Kun. J. Tilvyčio, MIC* giesmių rinkinys. 500 pusl. Kaina 5 ir 4 lt. kietais viršeliais ir 3 ir 2 lt. plonais.

Marijos vaikai. Išvertė *P. Mikonytė* 110 pusl. Kaina 50 ct.

Švč. P. Marijos ražančius. Trečiasis leidimas. 64 pusl. Kaina 50 ct.

Šv. Joana Arkietė. Trumpas istoriškas jos gyvenimo bei darbų aprašymas. Antrasis leidimas. Išvertė *K. A. Ylius, MIC.* 110 pusl.

Šias knygas galima gauti Marijonų Leidinių Fonde Kaune, Laisvės al. 61; Šaltinio Administracijoj Marijampolėj ir didesniuose knygynuose.

Kaina 20 ct.

Marijonų spaustuvė Marijampolėje
Telef. 238.